

Amb les mateixes sabates

Amb els peus a dins i ben lligades, he vist la silueta de qui era aleshores

Foto: Andrea Jofre

Hi ha un armariet sabater al passadís de casa, ja hi era abans que nosaltres. És incòmode, estret i vell i el tinc ple de calçat de fora de temporada. Les sabates d'aquests dies les tinc a l'habitació, més o menys ordenades sobre una caixa de fusta on vaig collar unes rodetes que vaig comprar a la ferreteria tot just per excusar-me d'haver-hi passat tota una tarda. Potser són les rodetes que menys han rodat del món, a hores d'ara. Però la mandra, tot sovint, fa que em descalci i deixi les sabates al peu del llit, o en fila al costat de la porta, pensant que així ja les tinc a punt per l'endemà com si sabés la nit abans on em vindrà de gust de ficar els peus, tot just llevada.

M'he trobat aquest matí seient al llit mirant-me les sabates que duia ahir, com castigades de cara a la paret sobre el brillant del terra. Se'm fa estrany cada vegada, però, si en miro un parell, el cap me l'omple amb uns peus, i uns turmells i unes cames, una mena de figura invisible, el jo que per últim cop les duia posades. No ho sé, si soc jo allò que no veig però imagino traçat amb una línia de punts sortint pels forats de les empenyes. Com puc saber què és una cosa que ben mirat, per molt que vista, no existeix, o no pas ara.

No he fet cas a la previsió nocturna de la mandra i m'he calçat les botes més velles que tinc a casa. Són negres, de cordons, d'una pell rígida que s'ha assecat amb el temps d'estar tancades.

Són en prou bon estat però als plecs de caminar-les comencen a esquarterar-se. Tenen vora quinze anys, i, amb els peus a dins i ben lligades, he vist la silueta de qui era aleshores, amb mi, la d'avui, encaixant-hi sobreposada. Ha sigut just una estona curta d'esbarjo inventada de tornar a tenir vint anys. Amb les presses del matí, me n'he anat encaixada dins de qui jo era llavors, pensant que, amb esquerdes i tot, hi estic molt millor ara.